

Pozimi na Kaninu

Andrej A. Hudnik Z.

Prostrantvo beline.

Risba: Andrej A. Hudnik Z.

Člani Jamarskega kluba Novo mesto smo se 10. in 11. februarja 2001 ponovno odpravili na Kanin, da bi s pomočjo GPS določili lege novih in starih jam. Načrtovani četrtkov odhod smo preložili zaradi vetra in padavin. Petkova boljša napoved nam je vlila upanja, da bomo drugi del podaljšanega vikenda le preživel nad 2000 metri in na več kot 4 metre debeli snežni odeji. Vreme oziroma "krotilci" kaninskega vetra so nam ostali še naprej skrivnostni.

Sredi sobote smo se že mazali na visokogorskem soncu in pozno popoldan preizkusili pot do doma Petra Skalarja. Z vsakim metrom je bila bolj podobna prečenju pobočij, nad katerimi smo vedeli, da visijo plazovi in opasti. Škripalo ravno ni, se je pa odeja grdo lomila v večjih kosih suhega in slabo sprjetega snega in nas spodnašala. Grebeni pa so se že začeli kuštrati v še močnejšem vetru in nam polniti luknje v obleki. Morda se bo naslednji dan ob jutranjem svitu nekako dalo za nekaj ur ponikniti v širino kaninskih podov. Sobotni večer je minil v družbi veselih žičničarjev, ratrakaristov, kuharic in natakarc.

Od dobrega vinca bistre glave in večernih šal polna ušesa so v nedeljskem svitu imela kaj videti in slišati. Gorska zimska zarja, ki jo nekateri nad-mojstri pod-jamske scene še ne upajo spoznavati, se je tepla z vetrom. Drug drugemu sta se izmikala, najkrajšo pa so potegnili naša ušesa, ko je veter lizal robove in puščal glasove, ki kot da niso bili s tega sveta. Če bi takrat "ta trmasti" šli na grebene, bi jim verjetno krila zrasla. Vzeli smo si čas za premislek in zgodnji zajtrk. Ko so se pojavili veliki šefi žičnic, so gledali z zaskrbljenimi očmi in nam z dvomom na ustih skušali povedati, da verjetno ne bo z lepim dnevom nič in da bomo morali sredi sončnega, a močno vetrovnega dopoldneva pogumno sestri v gondole in se odnhati v dolino. Ob 10 uri, ko bi morali že tavati po kaninskih planjavah, sta se veter in sonce le pogodila in nam dovolila prijeten sprehod do kočice Petra Skalarja. Časa je bilo dovolj, le da smo se naužili pogleda na zapeljive snežne kaninske obline. Nekateri vedo, kaka čudesa premorejo.

Enkrat zmanjka hrane, moči, volje, vrvi, drugič pa časa. Naslednjič bomo Tanja, Miha in jaz v družbi mnogih v dolini še bolj plesali na čast vetrnim bogovom in upali, da se bo vse zložilo v popolno sliko, katere zgodba bo imela kaj povedati našim hčeram in sinovom.

Zahvaljujem se Dušanu iz podjetja Xenya v Ljubljani (zastopnik za GPS Magellan) za omogočeno testiranje ročnega sprejemnika GPS Magellan.